

нашироко, той си написалъ съчиненіе-то Камень Вѣры, дѣто ясно и пълно раскрылъ сичкы-ты догматы, въ кои-то протестанство-то не съгласува съ Православнѣ-тѣ черковѣ.

Още по-голѣма была сила-та на Квакуство-то — единъ отъ клони-ты на протестанство-то, отъ силѣ-тѣ на Калвинисма надъ Русскы-ты умове. То ся принесло за пръвъ пѣть тамъ, дордѣ былъ малѣкъ още Петъръ Великій, отъ нѣкой си Нѣмецъ — Кулмана, кой-то прѣзъ минуваніе-то на лѣжливо-то му вдѣхновеніе, ся славилъ като пророкъ и духовидецъ, а ученіе-то му — като апокалипсисъ. Той ся распыталъ, придирилъ и осѣдилъ, да го изгорятъ въ Москвѣ живъ; нѣ ученіе-то му пакъ ся запазило, и въ 1740 годинѣ ся прѣнесло и по Мало-Россіѣ и въ Екатеринославскѣ-тѣ губерніѣ. Квакери-ти, кои-то въ Россіѣ наричали Духоборци, признавали за вѣтрешенъ свой учитель и архиерей само І. Христа, та отхвърляли необходимость-тѣ на Св. писаніе, тайнства-та, священство-то и сичкы-ты свѣтскы власти *). Война и какво да е кълнаніе за тѣхъ е прѣстѣпленіе, вдѣхновеніе-то си пакъ призывавѣтъ съ скачаніе и хвърганіе. Отъ тѣхнѣ-тѣ сектѣ ся породили секты-ты на мякары-ты и скопци-ты, отъ кои-то първи-ти ся отличаваѣтъ отъ духоборци-ты по това, че благоговѣйно приемѣтъ Св. Писаніе, вѣрватъ въ Св. Троицѣ и почитатъ Христианскы-ты праздници **). А втори-ти сѣщественно — по скопеніе-то си, кое-то наричатъ крѣщеніе огненно. Основатель-тѣ на тѣхнѣ-тѣ сектѣ е Орловскій Селянинъ, Андрей Селивановъ ***), кого-то скопци-ти почитатъ за искупитель, сынъ божій, Христосъ и за импер. Петъръ III-ій. Спроти тѣхно-то вѣрваніе, той былъ пратенъ въ Суздаль, и скоро щялъ да ся яви пакъ въ Москвѣ съ силѣ и славѣ, та ще да зазвѣни

*) Освѣтъ това тѣ вѣрвали и прѣдсѣществуваніе-то на души-ты, отхвъргающе тайнство-то на Св. Троицѣ и дѣйствительность-тѣ на първородныя грѣхъ,

**) Имя-то мякаре тѣ получили отъ народа, зашто-то не постили.

***) Селивановъ скопывалъ простацы-ты най-първо въ Тулскѣ-тѣ губерніѣ, а послѣ и въ Тамбовскѣ-тѣ — въ село-то Сосновнѣ. Ревностенъ помощникъ му былъ селянинъ-тѣ на Тулскѣ-тѣ губерніѣ Александръ Ивановъ Шиловче. Послѣ, кога-то ся научило правителство-то що правятъ, Силиванова го били съ кнутъ и го пратили въ Динаминскѣ-тѣ твърдынѣ. Нѣ тѣ и тамъ скопили пакъ, та импер. Павель І-ый заповѣдалъ да доведѣтъ Саливанова въ П-бургскѣ-тѣ лударницѣ (тимарханѣ), а Шилова — въ Шлисселбургскѣ-тѣ твърдынѣ, и наскоро умрѣлъ тамъ. Селивановъ пакъ былъ измоленъ отъ скопци-ты, та го прѣвѣстили (1802 г.) въ градско-то сыропиталище, а послѣ го освободили съвсѣмъ. Нѣ и тогава, че даже и съ още по-голѣмѣ смѣлость скопили изъ П-бургъ, и скопци-ти открыто почти ся събирали при него на молитвѣ, и му ся покланяли като на искупитель. Затова правителство-то най-послѣ го испратило въ Суздальскыя монастырь, дѣто и умрѣлъ.